

SĂ NE RUGĂM pentru...

... o inimă asemenea lui Hristos. Să ne ajute Domnul ca preocuparea noastră principală să fie veșnicia alături de El, și în acest sens, să-L lăsăm să ne transforme inima, pentru ca ea să devină ca a Lui și în același timp, să-L cunoaștem tot mai mult.

... prioritățile din viața noastră. Haideți să ne aducem aminte de ceea ce e cu adevărat important pentru noi, copiii lui Dumnezeu, și anume: dragostea față de El, cu tot ceea ce implică asta, și de asemenea, dragostea pentru frații noștri. Să facem prioritate din aceste 2 porunci, și astfel să dovedim ascultare față de Domnul nostru.

"Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!" (Psalmii 90:12)

*Căci Dumnezeu este
Acela care lucrează în
voi și vă dă, după
plăcerea Lui, și voința,
și înfăptuirea.*

Filipeni 2:13

Vă stau la dispoziție pentru nevoile dumneavoastră spirituale:

Pastor Nelu Filip:	tel. 0745-306431
Pastor asist. Eusebiu Stănilă:	tel. 0722-800691
Prezbiter Sandu Guler:	tel. 0722-510842
Prezbiter Romică Florescu:	tel. 0761-142533
Diacon Raul Damean:	tel. 0734-539044

ÎNTÂLNIRILE BISERICII

DUMINICĂ:	9-12 Serviciu divin
	18-20 Serviciu divin
LUNI:	19-21 Tineret
MARȚI:	18-20 Rugăciune
MIERCURI:	19-21 Seara studenților
JOI:	18-20 Serviciu divin
VINERI:	18-20 Seara liceenilor

© Surse fotografii: www.google.com/images
www.pexels.com

Colectivul de redacție: Teo Laze, Dana Popa, Andreea Fiț, Ildikó Trică,
Andrada Popa, Lili Gherasim, Dani Ardelean

Pentru materiale, sugestii și propuneri, așteptăm să ne scrieți la adresa de e-mail: buletin.duminical@yahoo.com

ATENȚIE

◆ Dacă ai citit acest buletin și te-ai simțit zidit sufletește, ia-l și dă-l unui prieten care are nevoie de Dumnezeu. Nu-l arunca sau nu-l lăsa uitat pe vreun raft din camera ta!

◆ În cazul în care ai "pierdut" un număr al buletinului și dorești să îl citești, intră pe www.poartacerului.ro, la secțiunea Resurse.

Timisoara — str. Banul Mărăciune, nr.25
tel. 0256-472002

**BISERICA
POARTA CERULUI**

Totuși, în toate aceste lucruri
noi suntem mai mult decât biruitori,
prin Acela care ne-a iubit.
Romani 8:37

„Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți rod, și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea.” (Ioan 15:16)

O inimă asemenea lui Hristos

Te-ai întrebat vreodată care este scopul tău în viață? Te-ai descurajat vreodată, pentru că nu îți poți da seama de adevărata ta chemare? Isus ne prezintă scopul nostru principal în Ioan 15:16: „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți rod, și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea.” Scopul nostru este pur și simplu, să avem roade. Mulți creștini sinceri cred că a fi roditor înseamnă doar să aduci suflete la Hristos, dar roada presupune ceva mult mai mult decât câștigarea de suflete. Roadele despre care vorbește Isus reflectă asemănarea noastră cu Hristos.

Creșterea din ce în ce mai mult în asemănarea cu Isus trebuie să fie scopul nostru în viață. Trebuie să fie centrul activităților noastre, stilul nostru de viață, relațiile noastre. Într-adevăr, toate darurile și chemările noastre - munca, slujirea și mărturia - trebuie să aibă la bază acest scop fundamental.

Dacă nu sunteți asemănători cu Hristos în ceea ce privește inima - să deveniți tot mai asemănători cu El - ați ratat scopul lui Dumnezeu. Vedeți, scopul lui Dumnezeu pentru voi nu poate fi împlinit prin ceea ce faceți sau măsurați prin scopurile atinse de voi. Scopul Lui este împlinit în voi numai prin ce deveniți în El, pe măsură ce vă transformați în asemănarea Lui.

Ucenicii L-au dus pe Isus să-I arate Templul din Ierusalim, pentru a vedea măreția și grandoarea structurii, pentru că ei credeau că va fi impresionat de ea așa cum erau și ei. În schimb, Isus le-a spus în esență: „Nu va rămâne din acest Templu piatră pe piatră. Totul arată foarte impresionant, dar este centrat pe om.” Pe scurt, Isus a reorientat atenția ucenicilor asupra templului spiritual și Pavel a scris ulterior bisericii: „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care este în voi?” (1 Corinteni 6:19)

Mulți credincioși sunt astăzi ca și ucenicii, impresionați de lucrurile greșite, dar mesajul lui Isus este clar: accentul trebuie să fie pus pe templul nostru spiritual. Adevărul este că Duhul Sfânt rămâne în trupurile noastre și când ne petrecem timpul cu El, El este pregătit în orice moment să ne călăuzească în scopurile Sale. ■ **David Wilkerson** - www.worldchallenge.org

MEDITAȚIE

Fericire... la bidon!

Săptămâna trecută, într-una din zile, înainte de prânz, am plecat să-mi iau fiul de la școală. De obicei, mă învârt prin zonă până găsesc un loc de parcare cât mai aproape de școală, dar, de data asta, fără să știu de ce, am parcat pe primul loc liber, în fața unui bloc micuț, cu trei etaje. Cum mai aveam vreo 15 minute de așteptare, am deschis geamul, ca să mă bucur de aerul din primăvara asta, așteptată atât de mult.

Soare, cald, aproape că mă lua somnul cum stăteam cu capul pe tetieră, când, deodată, am fost trezit de strigătul unei femei:

- Doamna X! Doamna X!

O femeie mai în vârstă se oprise pe aleea din fața blocului și striga spre mica grădină amenajată între trotuar și bloc, în care își făcea de lucru o alta, cam de aceeași vârstă. Deși erau numai vreo 10-12 metri între ele, strigase de parcă se afla pe dealul celălalt. Cea care scormonea încet pământul din jurul unor zambile și narcise, care abia își scosese la lumină frunzele de un verde crud, se îndreptă de spate și privi exact în cealaltă direcție. Când se întoarse, am văzut că avea ceva micuț în ureche. Sunt sigur că era un aparat auditiv, deoarece prima fu nevoită să mai strige încă o dată, până reușiră să aibă contact vizual.

- Ai zis ceva?, întrebă mirată doamna din grădină.

Asta m-a cam intrigat: *ori nu aude deloc, ori face pe interesanta*, m-am aruncat eu să dau un verdict, dacă tot nu aveam nimic de făcut.

- Te-am strigat, ca să-ți spun că doamna Y, vecina, vrea să păstrezi dumneata astea, ca să uzi florile, zise, arătând spre două bidoane de 5l de apă, goale, pe care le-a pus jos pe alee, la colțul blocului.

Cu o figură ca a unui copil timid care a primit o frumoasă jucărie, făcu câțiva pași spre cea care îi produse această bucurie neașteptată și încercă, fără niciun succes, însă, să-și mascheze surprinderea care i se citea pe față, printr-o întrebare ce mi se păru, după ce mă mai domolii nițel, măcar naivă:

- Ce zici?, strigă ea la fel de tare, deși acum erau foarte apropiate una de cealaltă. Neputând

să rateze ocazia de a o mai face încă o dată fericită, prima îi strigă din nou:

- Poți să păstrezi dumneata bidoanele, vecina o să mai primească altele!

Acum nu mai rezistă și afișă un zâmbet larg, ca bunicuța aia de pe sticla de ulei. Își lovi palmele una de alta, ca să scape de praful de pe mâini, apoi de cel de pe șortul pe care-l avea prins în față și plecă spre alee.

(continuare în pag 3)

Urăm "La Mulți Ani!" în umblarea cu Domnul celor care își serbează ziua de naștere săptămâna viitoare:

Duminică, 17 martie - **Bogdan Duma, Monica Criste**

Luni, 18 martie - **Beatrice Rogojină, Benjamin Veveriță, Darius Iana, Emilia Câmpan, Lavinia Pană, Maria Hegyi, Ofelia Dancea, Tabita Iacob**

Martți, 19 martie - **Aurelian Dedan, David Martin**

Miercuri, 20 martie - **Alexandru Cătău, Ana-Maria Avram, Gabriela Dejeu, Livius Boartăș, Ștefania Buta**

Vineri, 22 martie - **Alexandra Melen, Daniela Benga**

Simona Blădar, Valeria Gîscă

Sâmbătă, 23 martie - **Răzvan Tutunaru**

"Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere." (Filipeni 1:9)

(continuare din pag. 2)

După ce mai schimbară câteva vorbe, se despărțiră. Una intră în bloc, cealaltă se întoarse printre rândurile de flori. Mă uitam la ea cum afâna încet pământul în jurul florilor. Pe cele mai grăbite să iasă la soare, le scutura cu grijă de micii bulgărași de pământ, cu care se ridicaseră în cap. Și zâmbea fericită. Din când în când, vorbea cu florile sau cu cineva pe care doar ea îl vedea, pentru că își tot mișca buzele.

M-am gândit la dialogul dintre cele două – era ca un joc nevinovat al unor copii. De fapt, după o vârstă, am observat că oamenii se comportă ca în copilărie. De asta se înțeleg așa de bine cu nepoții. Noi, părinții, suntem prea serioși, ca să ne pierdem timpul cu prostii și să dăm în mintea copiilor. Ne preocupăm lucruri mai bune de atât. N-avem timp de ei, pentru că ni-l pierdem, încercând să le asigurăm viitorul. Un viitor, în care vor încerca să-și închipuie cum ar fi fost dacă ar fi avut părinții aproape, să-și asculte, să-și înțeleagă. Și să le fie sprijin și refugiu, mai ales în perioadele în care, după ce sunt judecați de cei din jur, au cea mai mare nevoie de părinți.

Încercam să-mi imaginez ce e în mintea femeii din grădină. Judecând după cum vorbea, cum se purta, cum era îmbrăcată

Am înțeles că nu bidoanele alea goale, ci dovada dragostei și prețuirii pe care le-a simțit, au făcut-o să se simtă atât de bine...

sau blocul în care locuia, nu părea o femeie căreia să-i lipsească ceva. Și atunci, cum să te bucuri pentru două bidoane goale? Imediat m-am gândit la cum sunt cei mai trecuți de a doua tinerețe. De ce oare, în casele oamenilor în vârstă, obiectele care au cel puțin zece ani, sunt considerate noi? Intră în casa unui bătrân și o să vezi că parcă timpul s-a oprit în loc. Îmi aduc aminte, când am intrat în casa unei mătuși mai în vârstă: era ca un mazu, cu tot felul de lucruri vechi, tablouri sau chestii pe care noi nu le-am folosit niciodată. Mi-a plăcut să privesc fiecare colț și aș fi rămas cu gândul în alte vremuri, dacă nu mă trezeau brusc la realitatea zilelor noastre agitate, câteva facturi de utilități, aruncate pe masa din sufragerie, care contrastau puternic cu tot ce

era în jur. Aproape că profanau tot decorul acela deosebit.

Cred că așa suntem noi, oamenii. Alergăm în fiecare zi, suntem prinși în nebunia care ne înconjoară și până să ne dăm seama, cei mai binecuvântați dintre noi ajungem la șaptezeci de ani. Abia atunci putem să ne oprim în loc și să realizăm că toate astea n-au nicio valoare în fața veșniciei, și o aflăm ca bietul Solomon, cel mai sărac dintre cei mai bogați din toate timpurile: toate sunt deșertăciune!

Numai că ne trebuie o viață să ajungem la concluzia asta. Când am crezut că am realizat ceva, că suntem cineva, ne dăm, de fapt, seama că totul e ca un abur, vorba psalmistului, care piere de nici nu știi că a fost. După o vârstă, încetăm să ne mai găsim plăcerea în lucrurile materiale, ba chiar cred că începem să le urâm, când realizăm cât timp ne-au irosit din viață.

La vârsta ei, pentru femeia asta, bucuria nu mai era în lucruri, ci în relația sau părtașia cu semenii ei dragi. Am înțeles că nu bidoanele alea goale, ci dovada dragostei și prețuirii pe care le-a simțit, au făcut-o să se simtă atât de bine. Și la vârsta ei, își permite să arate asta, să se exteriorizeze, fără frica de a fi considerată naivă, slabă, vulnerabilă, în fața celorlalți. Pentru că a realizat că asta este tot ce contează aici. Modul cum relaționezi cu aproapele. Asta te poate face fericit sau îți poate umple sufletul de venin. E doar o chestiune de alegere. Pentru că am primit un pont: **iubește-l pe aproapele tău și vei fi fericit nu doar aici, ci și în veșnicie.** E biblic. Știm și ce pierdem dacă nu vom fi așa, care sunt consecințele. Așadar, nu există predestinare, noi ne construim viitorul. De ce să nu ni-l facem cât mai plăcut? Să ne ajute Domnul la aceasta!

■ **Mădălin Surugiu**

